

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.235 van 12 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 maart 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 februari 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 23 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat T. KELECOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 augustus 2007 treedt verzoekster te Casablanca in het huwelijk met A.A. van Belgische nationaliteit.

Op 3 januari 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging. Dit wordt toegekend en verzoekster komt België binnen.

Op 8 april 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot vestiging als echtgenoot van een Belg.

Op 4 november 2008 verkrijgt verzoekster een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (F-kaart).

Op 10 december 2008 geeft verzoekster een adreswijziging door van Turnhout naar Oupeye. Haar echtgenoot blijft in Turnhout wonen.

Een politieverlag van 12 februari 2009 bevestigt dat verzoekster te Oupeye verblijft sinds zes maanden en dat haar echtgenoot in Turnhout woont.

Op 19 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van M.S., geboren te Casablanca op 17.02.1989, van Marokkaanse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing: Artikel 42 quater § 1 4°

Een negatief relatieverslag,

De betrokken personen leven al +/- 6 maanden niet meer onder hetzelfde dak, verklaart de wijkagent in het verslag d.d. 12.02.2009.

De partner die op het andere adres woont, zou ergens in Turnhout verblijven, adres onbekend.

Er is ook sprake van een echtscheiding die lopende is.

Er is geen gezamenlijke vestiging.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

In een eerste onderdeel voert verzoekster aan dat zij zwanger is van haar nieuwe partner. Zelfs als zouden de motieven van de bestreden beslissing volstaan omdat verzoekster ervan op de hoogte is na lezing van de bestreden beslissing, dan nog wordt vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met de toestand van verzoekster en met haar relatie met de heer G.M. die op legale wijze gevestigd is in België. De geboorte van hun kind is voorzien op 25 mei 2009. Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met alle elementen van de zaak.

In een tweede onderdeel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van verzoekster naar Marokko zou een scheiding van haar partner en van het kind teweeg brengen, of, mocht verzoekster het kind meenemen, een scheiding van het kind met zijn vader. Het kind heeft zijn beide ouders nodig. Verzoekster verwijst naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake Ahmut tegen Nederland van 28 november 1996 en naar het arrest Maumousseau en Washington tegen Frankrijk van 6 december 2007 om aan te tonen dat er een evenwicht moet zijn tussen de belangen van het individu en de gemeenschap en dat het hoger belang van het kind beschermd moet worden, dat het kind zich moet kunnen ontplooiën binnen het familiaal milieu en dat de familiebanden van het kind beschermd moeten worden. Verzoekster zet uiteen dat, zelfs al is een bevel een politiemaatregel die louter een bepaalde situatie vaststelt die is omschreven door een wetbepaling, er niet op correcte wijze rekening is gehouden met de situatie in casu. Er werd geen rekening gehouden met de bijzondere omstandigheden die de situatie van verzoekster kenmerken.

In een derde onderdeel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het evenredigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur vereisen dat er een belangenafweging geschiedt en dat er rekening wordt gehouden met de meest fundamentele rechten zoals artikel 8 van het EVRM. Er moet een proportionaliteitsafweging zijn voor de administratieve overheden, die een belangenafweging moeten doen. De bestreden beslissing houdt geen motivering in in dit verband en schendt als dusdanig het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 van het EVRM.

In een vierde onderdeel herhaalt verzoekster dat er geen belangenafweging is gebeurd in de bestreden beslissing, er is een schending van het evenredigheidsbeginsel en er is sprake van een manifeste appreciatiefout.

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster niet ontkent dat zij de echtelijke woning verlaten heeft. De bestreden beslissing is zowel in feite als in rechte gemotiveerd en dit op afdoende wijze. Verzoekster kent de motieven van de bestreden beslissing zodat is voldaan aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Verzoekster diende een aanvraag in als familielid van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie is, als echtgenote van de heer A.A. Artikel 40bis van de Vreemdelingenwet vereist dat de echtgenoot de burger van de Unie (of in casu de Belg) begeleidt of zich bij hem voegt. Artikel 42quater van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van het familielid, ondermeer indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziet dat er in dit geval een einde wordt gesteld aan het verblijf door middel van de afgifte van een bijlage 21. Uit het dossier en uit verzoeksters verklaringen blijkt op duidelijke wijze dat verzoekster de echtelijke woning heeft verlaten en niet meer bij haar echtgenoot woont. Het feit dat zij een kind verwacht van een andere man, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster voldoet niet aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

2.3.1. Inzake het eerste onderdeel:

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat er geen gezamenlijke vestiging is en dat verzoekster reeds een zestal maanden gescheiden leeft van haar echtgenoot. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekster betwist geenszins de motieven van de bestreden beslissing en erkent uitdrukkelijk dat zij niet meer bij haar echtgenoot woont, maar meent dat de motivering van de beslissing niet afdoende is.

Verzoekster heeft een verblijfsrecht verkregen op basis van artikel 40bis samengelezen met artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, als echtgenote van een Belg. Artikel 42quater, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie (of van de Belg) een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht van dit familielid die zelf geen burger van de Unie is, in verschillende gevallen. Punt 4° van dit artikel luidt als volgt:

“4° het huwelijk met de burger van de unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap (...) wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat er geen gezamenlijke vestiging meer is en verzoekster ontkent dit geenszins. Bijgevolg is de gemachtigde van de minister in alle redelijkheid en met inachtneming van alle stukken van het dossier tot de bestreden beslissing genomen.

Verzoekster voert aan dat rekening moet worden gehouden met haar nieuwe relatie en met haar zwangerschap. In casu schrijft de Vreemdelingenwet in artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° echter uitdrukkelijk voor welke beslissing dient te worden genomen in het geval er geen gezamenlijke vestiging meer is. Nu uit de stukken van het dossier namelijk het politieverlag van 12 februari 2009 duidelijk blijkt dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging en dat verzoekster dit geenszins heeft betwist naar aanleiding van deze controle, volstaat het dat wordt verwezen naar de omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging is. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster ook in huidig verzoekschrift niet betwist dat er geen gezamenlijke vestiging is, zodat dit hoofdmotief van de bestreden beslissing geen punt van discussie vormt en volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Nu het hoofdmotief van de bestreden beslissing niet wordt betwist maar eerder wordt bevestigd door verzoekster, en dit hoofdmotief strookt met alle wettelijke bepalingen ter zake, stelt de Raad vast dat verzoeksters overige kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijke en juridische motieven erin weergegeven, en diende de gemachtigde geen motieven op te nemen inzake de nieuwe relatie van verzoekster of inzake haar zwangerschap.

De schending van de formele motiveringsplicht en van de door verzoekster aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het eerste onderdeel van het enig middel is ongegrond.

2.3.2. Inzake het tweede, het derde en het vierde onderdeel:

Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het feit dat er geen belangenafweging is opgenomen in de motieven van de bestreden beslissing.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster nog steeds gehuwd is met de heer A.A. Verzoekster beweert dat zij een gezin vormt met de heer G.M. en van hem een kind verwacht. Zoals reeds overwogen in de bespreking van het eerste middel, volstaat het dat in voorliggende bestreden beslissing wordt verwezen naar de omstandigheid dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Waar verzoekster van mening lijkt te zijn dat artikel 8 van het EVRM een motiveringsverplichting bevat en dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid de evenredigheidstoets heeft gedaan, dient te worden

opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM geen dergelijke motiveringsplicht omvat, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, stelt de Raad volledigheidshalve het volgende. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster betwist niet dat de inmenging in haar familiaal leven is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar zij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van haar privé- en familiaal leven uitmaakt. Verzoekster laat evenwel na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een relatie met een in België gevestigde man zou hebben en van hem een kind verwacht, volstaat niet dat haar een verblijfsrecht wordt toegekend op basis van haar huwelijk met een andere man van wie verzoekster zelf aangeeft te willen scheiden. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven aan welke voorwaarden in casu niet is voldaan.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé- en familiaal leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch stelt een einde aan haar verblijfsrecht op basis van haar huwelijk met een Belg. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé- en familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

De arresten van het Europees Hof voor de rechten van de mens die verzoekster aanhaalt, betreffen voornamelijk de situatie van het kind. In casu wordt vastgesteld dat verzoekster verwerende partij niet op de hoogte heeft gebracht van haar zwangerschap, zodat verwerende partij hiermee geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing, daargelaten de vraag of dit in het kader van huidige beslissing vereist was. Er wordt herhaald dat artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster niet is geschonden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven

zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekster met haar betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Een manifeste appreciatiefout kan evenmin worden aangenomen. Voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

3. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.